

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 119/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., Námestie svätého Egídia 93, Poprad, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Pavol Antoš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 20 C 129/2013-545 z 9. januára 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 20 C 129/2013-561 z 9. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 129/2013-545 z 9. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie I“) v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 20 C 129/2013-561 z 9. apríla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie II“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala na okresnom súde určenia neplatnosti dražby vykonanej 15. mája 2013 proti žalovanému v 1. rade spoločnosti Váš dom, Váš byt s. r. o., Jarmočná 30, Poprad, IČO 46759123, žalovanému v 2. rade spoločnosti Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO 00686930, a žalovanému v 3. rade AUKČNÁ SPOLOČNOSŤ s. r. o., Kopčianska 10, Bratislava, IČO 46141341 (ďalej len „žalovaní“). Konanie vo veci bolo právoplatne ukončené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 20 C 129/2013 zo 16. februára 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 61/2016 z 30. novembra 2016.

3. Okresný súd napadnutým uznesením I zaviazal žalovaných zaplatiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 1 368,37 € na účet jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

4. Proti napadnutému uzneseniu I podala sťažovateľka v zákonnej lehote sťažnosť. Okresný súd napadnutým uznesením II sťažnosť sťažovateľky zamietol.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že sa nestotožnila s právnym názorom okresného súdu, ktorým stanovil hodnotu úkonu právnej služby. Sťažovateľka namieta, že predmetom sporu v danej veci je vlastnícke právo k bytu, do ktorého bol vykonaný neoprávnený zásah. V prípade neúspechu by tak podľa názoru sťažovateľky prišla o byt v konkrétnej znalcom vyčíslenej hodnote.

6. Sťažovateľka ďalej uvádza: „... pri aplikácii ustanovení vyhlášky má rozhodujúci význam vyjadrenie hodnoty veci/ práva, čo predovšetkým znamená vysporiadanie sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre strany meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní. Ako bolo uvedené vyššie v danom prípade účinnosť meritórneho rozhodnutia o neplatnosti dražby je absolútna obnova vlastníckych vzťahov k nehnuteľnosti pred vykonaním dražby. Týmto rozhodnutím sa teda priamo založí – obnoví vlastnícke právo sťažovateľky k jej obydlíu a toto je aj hodnota sporu – hodnota obydlia, ktorá je určiteľná a určená.

Vychádzajúc z prezentovaného názoru je potom pri rozhodovaní o trovách konania o určenie neplatnosti dražby nehnuteľnosti namieste určenie odmeny za úkon právnej služby postupom podľa § 10 ods. 2 vyhlášky.“

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd opomenul v danom prípade aplikovať § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keď namieta, že v jej prípade boli splnené všetky podmienky stanovené v § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky. V ústavnej sťažnosti poukazuje na právny názor ústavného súdu, ktorý bol vyslovený v nálezoch sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Poprad č.k. 20C/129/2013-561 zo dňa 09.04.2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Poprad č.k. 20C/129/2013-545 zo dňa 09.01.2019 bolo porušené.

Uznesenie Okresného súdu Poprad č.k. 20C/129/2013-561 zo dňa 09.04.2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Poprad č.k. 20C/129/2013-545 zo dňa 09.01.2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresnému súdu Poprad ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, vo výške 415,44 € na účet vedený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že okresný súd nesprávne stanovil hodnotu právneho úkonu, keď podľa názoru sťažovateľky 1/13 výpočtového základu náleží advokátovi výlučne v prípade, keď predmet sporu nie je ocniteľný peniazmi, čo ale v danom prípade nie je možné aplikovať vzhľadom na skutočnosť, že predmetnom sporu v danej veci je vlastnícke právo k bytu, do ktorého bol vykonaný neoprávnený zásah.

16. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 20 C 129/2013-545 z 9. januára 2019

17. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením I okresného súdu.

18. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľkiných práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

19. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

20. Sťažovateľka v tomto prípade mala v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním sťažnosti. Túto možnosť sťažovateľka aj využila, a preto, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný

súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 20 C 129/2013-545 z 9. januára 2019, ktoré vydal vyšší súdny úradník, pretože toto uznesenie preskúmal v rámci konania o podanej sťažnosti sudca okresného súdu.

21. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 20 C 129/2013-561 z 9. apríla 2019

22. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

23. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

24. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (II. ÚS 56/05).

25. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

26. Ústavný súd v súvislosti s námietkou o nesprávnom právnom posúdení hodnoty úkonu právnej služby okresným súdom uvádza, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

27. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením II okresného súdu konštatuje, že mu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na jasné, zrozumiteľné a náležité odôvodnenie napadnutého uznesenia II zo strany okresného súdu.

28. Konkrétne k námietke sťažovateľky o nemožnosti aplikácie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v bode 6 uviedol: «Sudca sa nestotožnil s názorom žalobkyne prezentovanom v sťažnosti a v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka v tom zmysle, že predmet tohto konania nie je oceniteľný peniazmi a bolo v danom spore potrebné aplikovať pre účely rozhodovania o trovách právneho zastúpenia ust. § 11 ods. 1, písm. a/ cit. vyhlášky, s ktorým názorom korešponduje v uznesení citovaná judikatúra najvyšších súdnych autorít. Pokiaľ žalobkyňa v sťažnosti poukázala na nález Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 119/2012, citovaným rozhodnutím deklarovala názor súdu na rozhodovanie o výške trov konania, keďže predmetom sporu, ktorého sa nález týkal, bolo určenie vlastníckeho práva. Konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby nemožno subsumovať pod konania, ktorých predmetom je určenie vlastníckeho práva, pretože tomu tak nie je ani v konaniach o určenie neplatnosti právnych úkonov. Hoci konanie bolo začaté pred 30.06.2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, na podporu názoru súdu terajšia procesnoprávna úprava (ust. § 137 CSP) typu žalôb o určenie neplatnosti právnych úkonov už vylučuje, avšak pripúšťa práve typ konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 137 písm. d/ CSP. Ide o určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je v tomto prípade zákon o dobrovoľných dražbách. Naproti tomu konanie o určenie vlastníckeho práva je typom žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP. Aj z tohto hľadiska je zrejmé, že je rozdiel, či ide v spore o určenie vlastníckeho práva alebo o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, t.j. o posúdenie, či dobrovoľná dražba bola alebo nebola vykonaná v súlade so zákonom. Pokiaľ žalobkyni nebola jasná poznámka súdu týkajúca sa súvisu poplatkovej povinnosti zo žaloby a náhrady trov konania, v tomto smere súd poukazuje napr. na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 478/2014, v ktorom sám Ústavný súd SR poukazuje na ustálenú súdnu prax a svoju rozhodovaciu činnosť, keď uvádza: „Podľa ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej činnosti ústavného súdu sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje podľa rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Treba poukázať pritom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2M Cdo 18/2008.“»

29. K námietke sťažovateľky o potrebe aplikácie § 11 ods. 2 vyhlášky aj na § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky okresný súd v bode 6 napadnutého uznesenia II uviedol: „V časti, v ktorej žalobkyňa v sťažnosti poukazuje na potrebu aplikácie výkladových pravidiel podľa Civilného sporového poriadku, a teda subsumovanie ust. § 11 ods. 2 vyhlášky aj na ust. § 11 ods. 1, písm. c/ cit. vyhlášky, sa súd nemôže s týmto názorom stotožniť, pretože v danom prípade nejde o výklad ustanovení Civilného sporového poriadku, ale vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t.j. celkom iného právneho predpisu. Pokiaľ podľa žalobkyne bolo potrebné aplikovať ust. § 11 ods. 1, písm. b/, v spojení s § 11 ods. 2 cit. vyhlášky, sudca uvádza, že žalobkyňa bola spotrebiteľkou len čo do úverového vzťahu so žalovaným 2/, a z uvedeného dôvodu aj odvolací súd (strana 7 odôvodnenia rozsudku sp. zn. 12Co/61/2016) poukázal na to, že je potrebné z úradnej moci skúmať zákonnosť vykonania dražby nielen z dôvodov vymedzených žalobcom. Teda žalobkyňa síce bola spotrebiteľkou, ale nie je splnená druhá kumulatívna podmienka ust. § 11 ods. 1, písm. b/ vyhlášky, a teda že ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa v konaní nenapádala ani úverovú zmluvu, ani zmluvu o záložnom práve, na základe ktorej sa žalovaný 2/ domáhal výkonu svojho záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ale napadla dobrovoľnú dražbu podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, dospeli k záveru, že zmluva o dobrovoľnej dražbe je neplatná, pretože nemá všetky náležitosti požadované zákonom, neboli dodržané ustanovenia zákona o doručovaní znaleckého posudku vlastníčkovi predmetu dražby a došlo k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách, a teda k dotknutiu na právach žalobkyne. Len v prípade, ak by v danom prípade bola žalobkyňa spotrebiteľkou a zároveň by šlo o zastupovanie žalobkyne v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, t.j. v spore priamo sa týkajúcej spotrebiteľskej zmluvy, bolo by možné aplikovať ust. § 11 ods. 2 vyhlášky, a teda priznať náhradu trov konania podľa § 10 ods. 1 cit. vyhlášky.“

30. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012, na ktorý odkazuje sťažovateľka na podporu právneho názoru o aplikácii § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky pri určení tarifnej hodnoty veci, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho judikatúru nemožno posudzovať paušálne bez toho, aby sa rozlišovalo, čo tvorí predmet sporu. Vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 510/2015 z 20. októbra 2015 ústavný súd uviedol,

že nález sp. zn. I. ÚS 119/2012 sa týkal nákladov konania, ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k určitej veci (osobnému automobilu) s tým, že tarifnú hodnotu veci na účely výpočtu trov právneho zastúpenia je potrebné určiť podľa § 10 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z hodnoty (ceny) veci, vo vzťahu ku ktorej sa určuje vlastnícke právo. Tieto závery vzhľadom na odlišný predmet konania nemožno aplikovať v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby.

31. Čo sa týka právnych záverov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia II okresného súdu, podľa názoru ústavného súdu nemôže skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnymi závermi okresného súdu, viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie II okresného súdu takéto prvky nevykazuje.

32.1 Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia II okresného súdu sa presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v súdnom konaní dostala odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jej námietok, okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

32.2 V širších súvislostiach ústavný súd poukazuje aj na svoj judikovaný názor, podľa ktorého prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou

zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor okresného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

33. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením II okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu